

RESSÒ DE LA PARAULA

En comunió amb la creació (el diàleg)

Quan diem que des de la fe cristiana som cridats a «*gaudir de la bellesa que ens és regalada*» en la creació, estem suposant moltes veritats, sense les quals aquesta bella i desitjable actitud no seria possible.

Així, entre altres supòsits:

- Hauréem d'admetre que la creació no és obra nostra, sinó «d'un altre» més poderós.
- Així mateix, afirmarem que allò creat, fins i tot sent tan admirablement perfecte, no és aquest ésser poderós (no és Déu).
- Igualment, direm que aquest creador ha realitzat la seva obra sentint amor generós vers nosaltres, tant com per a regalar-nos un jardí per a viure (cf. *Gn 2,8*).
- Finalment sabrem que existir enmig del món creat, per a nosaltres, és ocasió de diàleg d'amor amb aquest ésser que ens regala un do tan gran i bell.

La naturalesa és tan admirable que moltes religions la van convertir en déu, o van pensar que era déu algun dels seus elements més poderosos, com ara el sol, el vent, la terra, el foc, determinats animals, etc. Així adoraven, oferien sacrificis, pregaven a aquests elements per a obtenir els seus favors, tenir-los a favor o participar del seu poder.

(Avui ens sorprèn que es torni a la pràctica d'aquests ritus, com a manifestacions de respecte i amor a la natura, enfront del domini i explotació de la nostra civilització occidental).

Som hereus d'aquella actitud tan arrelada en la tradició jueva. D'una banda, de lluita contra la idolatria, font d'engany i esclavitud (recordem la ironia dels salms: «tenen orelles i no hi senten, tenen ulls

i no hi veuen, tenen boca i no parlen...» [S/ 115, 3ss.]); d'altra banda, d'admiració, lloança i càntic a l'admirable bellesa de tot allò creat («Déu meu, que en sou de gran... envieu el vostre alè i els creeu i repobieu la faç de la terra» [S/ 104]). Creiem, a més, que la raó, les nostres capacitats de coneixement, inclòs el coneixement científic, forma part d'aquell immens regal que hem rebut en la creació. I així, creiem que la nostra raó pot anar descobrint els secrets d'aquestes forces poderoses, divinitzades per alguns. Fins i tot creiem que en gran mesura podem controlar-les i fer-les servir en benefici de la humanitat. Aquesta convicció fonamental, incorporada a la cultura, va fer possible el desenvolupament i el progrés, del qual gaudim avui.

Per a nosaltres, la creació no és Déu. Enmig de les religions paganes, els que creiem en Crist som com ateus, que destrossen els mites. Molts cristians van morir per això. La nostra vida és un gran diàleg. Però no amb «coses o objectes muts», sinó amb algú que interpel·la i respon, justament mitjançant les coses, a través del que són, la seva bellesa, les seves perfeccions i els seus límits. Només els poetes «parlen» amb les coses creades, però a manera de recurs literari.

Mirem la creació com una immensa i meravellosa paraula, que ens adreça Déu. Ens correspon donar-li resposta.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

APORTACIONS ECLESIALS A LA BIOÈTICA

Les encíclicques papals

Hi ha dues encíclicques papals després del Concili Vaticà II que afecten especialment a la bioètica: l'encíclica *Evangelium Vitae* de sant Joan Pau II, sobre el valor inviolable de la vida humana, i l'encíclica del papa Francesc *Laudato Si'*, sobre la cura de la casa comuna.

Laudato Si', entre moltes altres qüestions que aborda, fa una afirmació que per a mi és molt il·lustrativa de la necessitat d'un abordatge integral del «bios» i l'«ethos» en permanent connexió i diàleg: «L'ambient humà i l'ambient natural es degraden junts, i no podem afront-

tar adequadament la degradació ambiental si no pensem atenció a les causes que tenen a veure amb la degradació humana i social.»

La interconnexió és evident. L'ètica ens convida a tenir cura respectuosament de totes les nostres relacions per progressar humanitzadament.

Moltes vegades s'afronten les anàlisis teòriques de la realitat amb una mirada esbiaixada que no inclou els ex-

clusos. És ben sabut que l'òptica des de la qual es contempla la realitat matisa la percepció de la mateixa. El cristianisme ha convidat sempre a seguir Jesucrist en el seu moviment kenòtic d'abaixament. Només agafant la humanitat des de baix, des dels pobres i exclosos, arribarem a societats justes, humanes i felices.

«No podem deixar de reconèixer que un veritable plantejament ecològic es converteix sempre en un plantejament

social, que ha d'integrar la justícia en les discussions sobre l'ambient, per escoltar tant el clam de la terra com el clam dels pobres.»

He tractat de posar en relleu la centralitat de la persona en la tasca bioètica. I si això és així l'hospitalitat és una de les seves grans oportunitats i necessitats.

Margarita Bofarull, rscj
Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017

ECO DE LA PALABRA

En comunió con la creació (el diàleg)

Quando decimos que desde la fe cristiana somos llamados a «gozar de la belleza que nos viene regalada» en la creación, estamos suponiendo muchas verdades, sin las cuales esa bella y deseable actitud no sería posible.

Así, entre otros supuestos:

- Tendremos que admitir que la creación no es obra nuestra, sino «de otro» más poderoso.
- Así mismo afirmaremos que lo creado, aun siendo tan admirablemente perfecto, no es ese ser poderoso (no es dios).
- Igualmente, diremos que ese creador ha realizado su obra sintiendo amor generoso hacia nosotros, tanto como para regalarnos un jardín para vivir (cf. Gn 2,8).
- Finalmente sabremos que existir en medio del mundo creado, para nosotros, es ocasión de diálogo de amor con ese ser que nos regala un don tan grande y hermoso.

La naturaleza es tan admirable que muchas religiones la convirtieron en dios, o pensaron que era dios alguno de sus elementos más poderosos, como el sol, el viento, la tierra, el fuego, determinados animales, etc. Así adoraban, ofrecían sacrificios, oraban a estos elementos para obtener sus favores, tenerlos a favor o participar de su poder.

(Hoy nos sorprende que se vuelva a la práctica de estos ritos, como manifestaciones de respeto y amor a la naturaleza, frente al dominio y explotación de nuestra civilización occidental).

Somos herederos de aquella actitud tan arraigada en la tradición judía. Por un lado, de lucha contra la idolatría, fuente de engaño y esclavitud (recordamos la ironía de los salmos: «tienen orejas y no oyen, tienen ojos y no ven, tienen boca y no hablan...» [Sal 115,3ss.]); por otro lado, de admiración, alabanza y cántico a la admirable belleza de todo lo creado («Dios mío, qué grande eres... envías tu aliento y los creas y repueblas la faz de la tierra» [Sal 104]). Creemos, además, que la razón, nuestras capacidades de conocimiento, incluido el conocimiento científico, forma parte de aquel inmenso regalo que hemos recibido en la creación. Y así, creemos que nuestra razón puede ir descubriendo los secretos de esas fuerzas poderosas, divinizadas por algunos. Incluso creemos que en gran medida podemos controlarlas y usarlas al servicio de la humanidad. Esta convicción fundamental, incorporada a la cultura, hizo posible el desarrollo y el progreso, del que disfrutamos hoy.

Para nosotros, la creación no es Dios. En medio de las religiones paganas, quienes creemos en Cristo somos como ateos, que destrozaron los mitos. Muchos cristianos murieron por esto. Nuestra vida es un gran diálogo. Pero no con «cosas u objetos mudos», sino con alguien que interpela y responde, justamente mediante las cosas, a través de su ser, su belleza, sus perfecciones y sus límites. Sólo los poetas «hablan» con las cosas creadas, pero a manera de recurso literario.

Miramos la creación como una inmensa y maravillosa palabra, que nos dirige Dios. Nos corresponde darle respuesta.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Juliol, temps de formació per als catequistes

És tradicional que, ben bé als inicis del mes, el món dels catequistes aprofita per realitzar iniciatives formatives que renoven i estimulen l'impuls evangelitzador de tants homes i, sobretot, dones que col·laboren amb la tasca catequètica a les parròquies.

Els dies 1 i 2 de juliol es van realitzar les XXI Jornades de Formació per a Responsables de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears, convocades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC). «Acompanyar els qui acompanyen» era el títol de la trobada i el seu fil conductor: Angelines Morales, responsable del sector adults d'Acció Catòlica General, va apropar-se al tema d'«acompanyar els pares i les mares». La religiosa ve druna Dolors García, directora del Departament de Pastoral d'Escoles Catòliques, va aprofundir l'art d'«acompanyar els grups de catequistes». I per entrar en el món de l'«Acompanyament espiritual dels acompanyants» van donar les seves aportacions Mn. Santi Collell, delegat de Catequesi de Terrassa,

i Belén García, directora de l'entitat «Anem per Feina» i responsable de la Pastoral de Joves de la Comunitat Cristiana de Sant Pere Claver, del Clot.

Aquestes jornades van comptar amb una cinquantena de parti-

cipants presencials més una quantitat gairebé similar de participants online. El bisbe de Solsona, Francesc Conesa, va participar-hi per primera vegada, després del seu nomenament com a president del SIC el mes d'abril passat.

III Sessions Catequètiques de la Província Eclesiàstica de Barcelona. Van tenir lloc del 5 al 7 de juliol, adreçades als responsables de catequesi a les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa. Es van aprofundir els aspectes de la identitat, la formació i la missió del catequista a la llum del Directori General de Catequesi.

Joia a la Trobada de joves +16

La impressió dels membres de la Pastoral de Joventut després de la trobada del passat 3 de juny a Piera ha estat positiva. El delegat, Carles Muñoz, pvre., s'expressava així: «Hem pogut pregar junts, compartir i fer un treball a fons que anomenem «Escoltem-nos»». Aquesta convocatòria ha estat pràcticament la primera d'un cert relleu després dels últims dos anys i es notava que calia vèncer una inèrcia, fruit d'aquest temps de pandèmia.

Com explicaven a la trobada, sota l'eslògan «Escoltem-nos», s'ex-

pressa un procés d'escolta i reflexió sobre l'acció pastoral amb el jovent, que es pot comparar amb un arbre amb dues arrels:

—El sínode sobre els joves, la fe i el discerniment vocacional (2018) més l'exhortació apostòlica del papa Francesc *Crist Viu* (2019).

—El sínode sobre la sinodalitat 2021-2023.

Aquell dia 3 es va poder dedicar temps per a aquest procés a nivell diocesà amb els qui van assistir, però al llarg del curs, local-

ment, els grups de joves de llocs com Vilanova i la Geltrú, Sant Boi o El Prat de Llobregat, també ho han pogut fer.

L'experiència de sinodalitat, de caminar plegats, que van realitzar a Piera es va expressar també amb l'ambient que es va crear amb el moment del sopar a la fresca i la música en directe que van compartir a la rectoria de Piera.

El fruit del procés «Escoltem-nos» serà les pistes per al pla del proper curs, fins i tot, del proper trienni, quant al treball amb la pastoral juvenil.

Cloenda de l'Any de la família, a Roma i a Sant Pere de Ribes

Del 22 al 26 de juny va tenir lloc a Roma la X Trobada Mundial de les Famílies, amb la qual es conclouia l'Any de la Família *Amoris Laetitia*. En nom del Bisbat de Sant Feliu van participar-hi els delegats diocesans de Família i Vida, Juan Antonio Rodríguez i Maite Canut. Per al Juan Antonio l'experiència ha estat «un regal impressionant com a matrimoni» i l'oportunitat de «poder compartir les experiències amb diferents famílies, cultures, fins i tot, amb diferents maneres de pensar dins l'Església» li ha fet sentir realment que la sinodalitat sí que es dona. També aprecia molt la possibilitat de «veure com realment l'Esperit Sant actua en les persones a través de testimonis increïbles».

Per a la Maite, els testimonis que es van compartir «ens van mostrar i demostrar que l'Església i la família continua estant molt present en la societat, tot i estar molt atacada». Destacava especialment les paraules del papa Francesc, perquè, segons ella, «va fer èmfasi en la importància de l'educació en l'amor, que és l'educació a la qual estem cridats tots els cristians».

Coincidint en el temps, a Sant Pere de Ribes, es va dur a terme l'acte de celebra-

Cloenda diocesana de l'Any de la Família a Sant Pere de Ribes

ció de la cloenda de l'Any de la Família en l'àmbit diocesà. Es van aplegar unes 24 famílies de diverses poblacions de la diòcesi, en un ambient de germanor i amor, compartint il·lusions i nervis, al moment d'escoltar tots junts i en directe l'Àngelus del papa Francesc d'aquell diumenge. També van ser molt valorats els testimonis escoltats en aquella matinal, alguns presencialment, i algun altre en suport vídeo, com el de la **família missionera de Sant Vicenç dels Horts que, fins al començament de la guerra, estava vivint a Kiev.**

Celebració eucarística diocesana del camí sinodal Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Acollida del treball del Sinode
Continuïtat en el nou curs

Eucaristia presidida pel
Bisbe Agustí Cortés Soriano

BASILICA DE LA SAGRADA FAMÍLIA
Diumenge 18 de setembre del 2022
a les 18.00 h

Això referenciem en streaming a
sagradafamilia.org i a youtube/bisbat
Es imprescindible tenir entrada per accedir a la Basílica.

Al voltant d'una eucaristia, presidida pel bisbe Agustí Cortés, el Poble de Déu que camina al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, s'aplegarà a la Sagrada Família el 18 de setembre, a les 18 h, per acollir el **treball diocesà del Sinode que s'ha realitzat des d'octubre 2021**, i identificar les línies d'actuació que poden guiar en continuïtat durant el proper curs la vida de l'Església a la nostra diòcesi.

- L'accés a la celebració a la Sagrada Família es realitzarà **amb entrades**.
- La distribució d'aquestes entrades es coordinarà per arxiprestats.
- Si esteu interessats a participar-hi, **demaneu informació a la vostra parròquia i inscriviu-vos ABANS DEL 24 DE JULIOL**.

Balanç del curs amb els delegats diocesans

L'últim dimecres del mes de juny, dia 29, va tenir lloc la reunió conclusiva del curs del bisbe Agustí amb els delegats diocesans. Al començar la reunió, el bisbe Agustí va emmarcar la finalitat de la trobada: compartir una mirada, des de les pròpies delegacions, al curs que acaba i en funció de l'any proper. Amb aquest to, els delegats van anar expressant les seves impressions globals sobre la marxa de les respectives delegacions, incloent en les seves intervencions les referències a la vivència de la fase diocesana del sínodo en curs sobre la comunió, participació i missió.

La posada en comú va començar pels delegats de Família i Vida, que acabaven de tornar de Roma, de la X Trobada Mundial de les Famílies. Van poder compartir «en calent» aquesta experiència eclesial

universal, que venia a concloure l'Any de la Família *Amoris Laetitia*, fent també esment a la celebració diocesana que va tenir lloc a Sant Pere de Ribes.

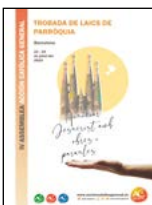
Durant l'exposició dels diversos delegats, el bisbe Agustí va anar intervenint, posant en evidència algunes reflexions o llançant preguntes per aprofundir algunes pistes. Les idees a destacar al final de la reunió es van aglutinar entorn aquests punts:

- els processos de formació,
- la comunicació interna,
- la vocació cristiana i les vocacions particulars,
- la col·laboració entre diferents àmbits pastorals.

AGENDA

IV Assemblea d'Acció Catòlica General a Barcelona.

Del 21 al 24 de juliol, laics i laïques de parròquia reflexionaran sobre la crida de l'Església a treballar sinodalment en clau de missió, sota el lema «Anunciar Jesucrist amb obres i paraules». La seu de l'Assemblea serà el col·legi La Salle Bonanova, de Barcelona, i hi participaran infants, joves i adults de tot l'Estat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

18. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Mi 6,1-4.6-8 / Sl 49 / Mt 12,38-42]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simfrosa i els seus 7 fills, mrs.

19. ■ Dimarts [Mi 7,14-15.18-20 / Sl 84 / Mt 12,46-50]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símac, papa (sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Moià.

20. ■ Dimecres [Jr 1,1.4-10 / Sl 70 / Mt 13,1-9]. Sant Apol·linar, bisbe i mr.; sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand,

diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. ■ Dijous [Jr 2,1-3.7-8.12-13 / Sl 35 / Mt 13,10-17]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prev. caputxí i dr. de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC); santa Pràxedes, vg.

22. □ Divendres [Ct 3,1-4a (o bé: 2Co 5,14-17) / Sl 62 / Jo 20,1.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixeblla de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.; sant Menelau, abat.

23. □ Dissabte [Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jo 15,1-8]. Santa Brígida (Suècia,

1303 - Roma, 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i patrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.

24. ■ Diumenge vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Gn 18, 20-32 / Sl 137 / Col 2,12-14 / Lc 11, 1-13]. Sant Víctor, mr.; sant Borís, mr.; santa Cristina, vg. i mr.; beates Pilar, Maria Àngels i Teresa, vgs. carmelitanes i mrs. a Guadalajara; sant Xarbel Makluf, prev.; beat Josep Sala i Picó, prev., i companys mrs.

Diumenge XVI de durant l'any (C)

COMENTARI

«La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa»

Sembla que l'evangeli d'avui ens presenta un dilema entre acció i oració. Per una banda tenim Marta *molt atrafegada* per obsequiar el Mestre, tan atrafegada que ha perdut la pau, la calma interior i es queixa directament a Jesús: *Senyor, no us fa res que la meva germana m'hagi deixat sola a servir?* Aquí acusa el mateix Jesús de ser còmplice de l'actitud de Maria que *asseguda als peus del Senyor escoltava la seva paraula*. I Marta ara exigeix el Senyor: *Digueu-li, si us plau, que m'ajudi*. La situació sembla clara: hi ha feina a la casa i mentre una germana es preocupa de tot, l'altre només està pendent d'escoltar l'hoste que acaba d'arribar. La temptació nostra és la de donar la raó a Marta.

Però, què diu Jesús? *Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa*. Jesús està dient que escoltar la paraula que ve de Déu, escoltar Jesús té la prioritat absoluta sobre les altres preocupacions de la vida per molt importants que siguin. El servei no s'ha de separar de la fe, ha de ser fruit de l'amor al Senyor. Si escoltem Jesús, després el servei (sempre necessari) serà més autèntic i viscut amb més pau. En aquest sentit serà un «millor» servei.

De fet, la primera lectura lloa l'actitud de servei i hospitalitat d'Abraham: *Atureu-vos amb el vostre servent, portaré aigua per rentar-vos, aniré a buscar unes llesques de pa...* El premi d'aquesta hospitalitat és: *L'any que ve tornaré aquí i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill*. El servei al germà és absolutament indispensable.

El mateix Pau parla de servir, però en aquest cas és un servei diferent: *Jo soc servidor d'aquesta Església... instruíem els homes en tots els secrets de la saviesa que ve de Déu*.

Tots hem de servir com Marta o com Pau, però el que cal fer primer és sempre escoltar la Paraula del Senyor. Llavors el servei serà autèntic, viscut amb pau i sense neguit i veient el mateix Crist en les persones que servim.

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,1-10a)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié corregué a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent.» Ells li respongueren: «Molt bé. Fes tal com has dit.» Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: «Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets.» Després corregué cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda.» Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

► Salm responsorial (14)

R. *Senyor, qui podrà estar-se a casa vostra?*

Qui podrà viure a la muntanya sagrada? / El qui obra honradament / i practica la justícia, / diu la veritat tal com la pensa; / quan parla, no escampa calúmnies. R.

Mai no fa mal al proïsme, / ni carrega a ningú res infamant, / compten poc als seus ulls els descreguts, / honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès, / ni es ven per condemnar cap innocent. / El qui obra així mai no caurà. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,24-28)

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meva pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Ara jo soc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri i secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 10,38-42)

En aquell temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acolli una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atrafegada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fa res que la meva germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.» El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

► Lectura del libro del Gènesis (Gén 18,1-10a)

En aquellos días, el Señor se apareció a Abrahán junto a la encina de Mambré, mientras él estaba sentado a la puerta de la tienda, en lo más caluroso del día. Alzó la vista y vio tres hombres frente a él. Al verlos, corrió a su encuentro desde la puerta de la tienda, se postró en tierra y dijo: «Señor mío, si he alcanzado tu favor, no pases de largo junto a tu siervo. Haré que traigan agua para que os lavéis los pies y descanséis junto al árbol. Mientras, traeré un bocado de pan para que recobréis fuerzas antes de seguir, ya que habéis pasado junto a la casa de vuestro siervo». Contestaron: «Bien, haz lo que dices.»

Abrahán entró corriendo en la tienda donde estaba Sara y le dijo: «Aprisa, prepara tres cuartillos de flor de harina, amásalos y haz unas tortas». Abrahán corrió enseguida a la vacada, escogió un ternero hermoso y se lo dio a un criado para que lo guisase de inmediato. Tomó también cuajada, leche y el ternero guisado y se lo sirvió. Mientras él estaba bajo el árbol, ellos comían. Después le dijeron: «¿Dónde está Sara, tu mujer?». Contestó: «Aquí, en la tienda». Y uno añadió: «Cuando yo vuelva a verte, dentro del tiempo de costumbre, Sara habrá tenido un hijo.»

► Salmo responsorial (14)

R. *Señor, ¿quién puede hospedarse en tu tienda?*

El que procede honradamente / y practica la justicia, / el que tiene intenciones leales / y no calumnia con su lengua. R.

El que no hace mal a su prójimo / ni difama al vecino. / El que considera despreciable al impío / y honra a los que temen al Señor. R.

El que no presta dinero a usura / ni acepta soborno contra el inocente. / El que así obra nunca fallará. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,24-28)

Hermanos:

Ahora me alegro de mis sufrimientos por vosotros: así completo en mi carne lo que falta a los padecimientos de Cristo, en favor de su cuerpo que es la Iglesia, de la cual Dios me ha nombrado servidor, conforme al encargo que me ha sido encomendado en orden a vosotros: llevar a plenitud la palabra de Dios, el misterio escondido desde siglos y generaciones y revelado ahora a sus santos, a quienes Dios ha querido dar a conocer cuál es la riqueza de la gloria de este misterio entre los gentiles, que es Cristo en vosotros, la esperanza de la gloria.

Nosotros anunciamos a ese Cristo; amonestamos a todos, enseñamos a todos, con todos los recursos de la sabiduría, para presentarlos a todos perfectos en Cristo.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 10,38-42)

En aquel tiempo, entró Jesús en una aldea, y una mujer llamada Marta lo recibió en su casa. Esta tenía una hermana llamada María, que, sentada junto a los pies del Señor, escuchaba su palabra. Marta, en cambio, andaba muy afanada con los muchos servicios; hasta que, acercándose, dijo: «Señor, ¿no te importa que mi hermana me haya dejado sola para servir? Dile que me eche una mano». Respondiendo, le dijo el Señor: «Marta, Marta, andas inquieta y preocupada con muchas cosas; solo una es necesaria. María, pues, ha escogido la parte mejor, y no le será quitada.»